

Първа глава

Ласуейд хол, 1904

Само ако ! Думите отекваха отново и отново в съзнанието на Лора. Само ако беше послушала сестрите си. Само ако не бе действала така импулсивно – тя, която обикновено беше толкова предпазлива и многократно претегляше всичко, преди да вземе решение. Защо се бе втурнала презглава, въпреки че останалите я молеха да изчака още малко? Защо безпогрешната ѝ интуиция я бе подвела този път? И преди всичко – защо никой не я беше предупредил?

Силен трясък на горния етаж я накара да подскочи. Последва още един и още един. Лора се сви в креслото и закри лицето си с ръце. Случваше се отново и тя нямаше представа какво я чака. Колко дълго щеше да продължи този път? Няколко дни? Седмица? Вероятно повече. Ами Карълайн? Страхът плъзна като ледена струйка по гърба ѝ и за миг я обзе безпределно отчаяние. Миг след това се стегна. Така нямаше да стане. Трябваше да бъде силна. Докато минаваше покрай бюрото си, вниманието ѝ привлече поставена в рамка снимка. Беше правена през 1891-ва, когато беше на седемнайсет, на семейното празненство по случай годиша ѝ с Рори Дрюмонд.

Всички бяха скупчени на моравата пред внушителния им дом в Арджилшър, тя стоеше с родителите си сред осемте си сестри, двамата си братя и няколко кучета. Всички момичета бяха облечени в дълги бели рокли от дантела и муселин, с огромни шапки, украсени с пера и цветя. Баща ѝ се открояваше над всички с шотландската пола и кадифения си жакет, докато майка ѝ, в копринена рокля с шлейф, носеше най-голямата шапка.

Лора се загледа в собствения си образ, трогната от момичешката усмивка и големите невинни очи, изпълнени с радост. Дали бе предусещала онова, което в действителност ѝ бе подготвило бъдещето? Баща ѝ винаги бе твърдял, че семейството им е прокълнато от някого, който използвал офиката. Суеверието караше повечето шотландци да изпитват благоговение към това дърво, тъй като според тях то притежаваше силата на доброто и злото. Но Лора вече не вярваше в това. През

годините бе започнала да се опасява, че се е превърнала в господарка на собственото си унищожение.

Ала докато се взираше в снимката, спомените я върнаха към онова време, когато и тя, и семейството ѝ бяха щастливи, а бъдещето изглеждаше обещаващо. Само ако...

Втора глава

Лохли Касъл, 1891

- Елате, момичета – настойчиво подвикна графинята на Ротбъри. – Гостите ще пристигнат всеки момент и ние трябва да сме в гостната, за да ги посрещнем. Освен това навън доста захладна. Малките ще настинат.

Еlegantна в бледолилавата си копринена рокля, гарнирана с кадифе и шапка, украсена с виолетки и рози, тя се опитваше да събере децата си, докато прекосяваха моравата обратно към замъка. Празнуваха годежа на втората си дъщеря, лейди Лора, и за да отбележат събитието, бяха направили семейна снимка.

Това им отне повече време от очакваното. Специално наетите от Единбург фотографи непрекъснато се заплесваха по разположената насред планините, издигащи се зад каменните ръбове на Лох Итив, постройка от четиринадесети век и множеството ѝ бойници и кули. Твърдеше се, че това е най-красивият замък в Арджилшър и беше собственост на рода Феърберн от петстотин години.

- Вътре е много по-студено, отколкото тук – отбеляза с резки нотки в гласа си Лизи, най-голямата, докато вдигаше на ръце Катриона, бебето в семейството. Другите дъщери бърбеха помежду си, докато вървяха като вълна от фин лен и дантели, а цветята върху широкополите им шапки се полюшваха подобно на пъстри лехи под напорите на пронизващия бриз.

Междувременно графът на Ротбъри крачеше напред, придружаван от любимия си женски лабрадор Мегън.

- Побързайте, момчета – подвикваше той към синовете си, но Фредерик и Хенри наблюдаваха как фотографите събират обемистата си апаратура и не му обръщаха никакво внимание.

- Искан ми се да имам фотоапарат – подметна Хенри, загледан с копнеж в масивния дървен триножник и кутиите, пълни със стъклени плаки.

- И какво щеше да снимаш? – изсумтя презрително Фреди. Беше тринадесетгодишен, наследник на графството и на имението Лохли, и гледаше с огромно превъзходство на брат си, с четири години по-малък от него.

- Конете, разбира се. Особено Сноудроп – без колебание отвърна другото момче.

- О, ти и Сноудроп! Не си по-добър от татко, стане ли въпрос за коне.

Хенри се изчерви от гняв.

- И какво му е лошото на това?

- Щом получа наследството си, ще се отърва от... – Но думите се изгубиха сред смеха на сестрите му, които бързаха да се приберат под пръските на внезапно плисналия дъжд. Добронамерените им закачки отекваха из моравата, докато придържаха шапките си с ръце.

- Хайде, Лора! Днес всички ще искат да гледат само теб – подвижна Бети, борейки се с богатия набор на полата си.

- Така е, Лора – намеси се и Лизи. – Ще бъдеш център на вниманието и трябва да знаеш, че никога няма да ти простя, задето се сгоди преди мен! В края на краищата аз съм най-голямата.

Кестенявите очи на Лора проблясваха развеселено, докато се приближаваше към тях.

- Само с някакви си четиринадесет месеца – отвърна тя. – Смятам, че седемнадесет години са идеална възраст да се омъжиш. Единствено мама твърди, че трябва да изчакам още една година. Ако зависеше от мен, сватбата щеше да е другата седмица.

- Я побързайте, вие двете влюбени птички – смъмри ги Джорджи. – Умирам от глад. Кога ще прием чай?

Дочула думите й, лейди Ротбъри погледна закръглената си дъщеря и отвърна строго:

- Чаят ще бъде сервиран следобед, но ти трябва да се погрижиш гостите да получат всичко, което пожелаят, преди да му се насладиш.

Изражението на Джорджи помръкна и пълните ѝ устни се свиха в ъгълчетата. Доста добре развита за четиринадесетте си години, тя караше хората да се чувстват неловко заради интелигентните ѝ кафяви очи, които ѝ придаваха дързък вид.

- Не виждам защо – измърмори под носа си момичето.

- Случаят е специален – поясни Беати. – Нали разбираш... семейни задръжки.

Джорджи я изгледа непокорно.

- Не смятам да ги спазвам!

Толкова е несправедливо, помисли си момичето. Всичките ѝ сестри бяха стройни като фиданки и ядяха толкова, колкото и тя, но килограмите се лепяха единствено на нея.

- За сметка на това ще можеш да си хапнеш до насита на сватбата ми – примирително се обади Лора.

- Надявам се все пак да застана пред олтара преди теб – подхвърли Лизи, пухтейки под тежестта на Катриона. – Кой знае какво може да се случи между мен и Джеймс за една година.

Сестра ѝ я изгледа с широко отворени очи.

- Искаш да кажеш...? Да не би той...?

Лизи се намръщи.

- Шшшт! – прошепна, загледана към Беати. – Ако *тя* разбере, още довечера ще научи всеки в окръга.

Лора кимна. Беати беше голямата уста в семейството и изобщо не можеше да пази тайна.

В голямата зала на замъка Лохли икономът и няколко лакеи очакваха пристигането на повече от сто гости, поканени за следобедния прием. Въодушевляването и очакването зареждаха обичайно скучната атмосфера с приятно вълнение. Лорд Ротбъри категорично отказваше да допуска до рутинното си ежедневие

хора, които щяха да бърбят, да обикалят из стаите и да внасят в тях суетня и официалност.

Този ден огромните гостни стаи бяха освежени от вази с цветя, дългата маса в трапезарията беше застлана с покривка, гладка и бяла като сняг, а на страничните бюфети блестяха сребърни самовари, готови да осигурят безброй чаши с чай.

Прислужниците в Лохли, повечето от които работеха тук още откакто бяха навършили шестнадесет, ясно си даваха сметка, че случаят е специален – първи годеж на момиче от рода Феърберн. Икономката, мисис Спрай, се бе погрижила целият персонал да се вдигне на крака още призори, така че всичко да върви като по часовник. Рицарските доспехи в коридорите бяха лъснати, газените лампи – почистени и пълни, а чакълът по алеята – загладен в очакване на десетки теглени от коне карети.

Долу в кухнята суматохата бе достигнала връхната си точка, когато готвачката мисис Лидън и помощничката ѝ довършиха печенето на последната фурна бадемови курабийки, пандишпанени торти, посипани с пудра захар, кифлички и савойски бисквити, които прислужниците подреждаха върху огромни сребърни подноси, а лакеите отнасяха в трапезарията.

Годежът на лейди Лора Феърберн с мистър Рори Дрюмонд, син на сър Хектор Дрюмонд, беше основна тема на разговор в цялата околия. За мнозина това беше съюз, благословен от небесата, и слухът се носеше из цялото село. Местният пощальон Дъглас Камерън беше първият, който изразяваше на глас мнението си пред всеки, готов да го изслуша.

- Чух, че семейство Дрюмонд има огромно имение в Хемпшър, така че малката хлапачка хич не е глупава – говореше компетентно той.

- Виж ти! И все пак представете си, втората дъщеря да се сгоди преди първородната! – отбеляза мисис Макгрегър, която живееше до пощата. – Това трябва да е натрило носа на лейди Елизабет. Обзалагам се, че е хвърчала перушина, когато *този* годеж е бил обявен.

И ето че беше настъпил моментът, в който благородниците щяха да се запознаят с бъдещия младоженец и само след броени часове мнението им за предстоящия брак

щеше да стигне до нисшите работници, които щяха да прекарат приятни дни в обсъждането му.

Лейди Ротбъри приглади белите ръкавици от ярешка кожа и въпреки че сърцето ѝ се свиваше в очакване, изглеждаше спокойна и уверена – кралицата майка в центъра на кошера, заобиколена от кръжачи наоколо слуги, изпълняващи тичешком задълженията си вътре в къщата и извън нея.

В просторния салон, в който безценни гоблени висяха по стените и копринени килими покриваха излъскания до блясък паркет, разговорът на семейството беше прекъснат от бумтящия глас на иконома Макюън, обявяващ първите гости.

- Негово благородие херцогът на Мелроуз и Нейно благородие херцогинята на Мелроуз.

Последва кратка пауза, след което бяха представени следващите пристигнали:

- Лорд и лейди Гаргънок.

Влязла в ролята си на домакиня, лейди Ротбъри приветстваше всеки гост, сякаш беше най-важната личност, уважила с присъствието си приема, докато съпругът ѝ стоеше сковано до нея и кимаше вяло за поздрав, давайки ясно да се разбере, че никой от присъстващите не е в състояние да го заинтригува. Недалеч от тях Лора бе застанала гордо до Рори, като че ли неспособна да повярва на късмета си, с блестящи от щастие очи и поруменяло от свян лице.

Даяна, която никога досега не бе присъствала на прием за възрастни, започна да трепери от вълнение. Беатрис се приближи до нея и нежно обви ръка около кръста ѝ.

- Това е само чаено парти, Ди. Не е бал в Бъкингамския дворец – прошепна успокоително.

- Но какво трябва да кажа, ако някой ме заговори? – изхленчи Даяна.

- Отговори му любезно. Но няма от какво да се притесняваш. Големите смятат момичетата на нашата възраст за досадни. Обзалагам се, че веднага ще се лепнат за Фреди.

- Защо пък за него? Той е досаден.

Бети се изкикоти.

- Гаргънок имат дъщеря. Казва се Имоджин и е на девет години.

По-малката сестра изглеждаше съвсем объркана.

- И какво...?

- Ако тя се омъжи за Фреди, ще стане виконтеса Феърберн и един ден, когато татко умре, ще бъде следващата графиня на Ротбъри и ще живее тук.

- Но те двамата са още деца – възрази Даяна.

Беатрис се усмихна.

- Така се правят нещата, Ди. Лора извади късмет, че срещна Рори, но съм готова да се хвана на бас, че мама е имала някого предвид за нея. Виж само как обработват години наред Джеймс Фрейзър. Той е на подходяща възраст за Лизи.

Бледата кожа на Даяна поруменя.

- Е, надявам се, че не са нарочили някого и за мен! Когато порасна, искам да се омъжа по любов.

- Ами ако са ти избрали някого от внуците на кралицата? – подразни я Бети. – Може би принц Албърт?

- Те май *всички* носят името Албърт – изсумтя презрително Ди.

В този момент към тях се приближи Елинон, най-свенливата от момичетата Феърберн. Беше твърде дребничка за единайсетте си години, с мише личице, за разлика от всички останали, които бяха високи и стройни, с гъсти тъмни коси и подобна на слонова кост кожа.

- Какво се очаква да *правим* ние? – попита тя, като огледа нервно стаята, пълнеща се с все повече и повече гости.

Дочул думите ѝ, бащата се извърна рязко и я изгледа гневно.

- Какво се очаква от вас ли? – изгърмя гласът му. – Да се люлеете на полилеите? Да седнете зад пианото и да свирите жига? Това е най-глупавият въпрос, който някога съм чувал.

Очите на Елинон се напълниха със сълзи и тя побърза да се скрие зад гърба на Беати.

- Срамежлива е, татко – възрази Беатрис. – Ела, миличка. В трапезарията има чудесни сладкиши – обърна се към сестра си, хвана нежно ръката ѝ и я поведе навън от стаята.

Лорд Ротбъри ги наблюдаваше как се отдалечават със смръщено от раздражение лице, после, когато лабрадорката му лениво запристъпва към него, внезапно се усмихна и студеният му поглед се стопли от обич. Той се наведе и погали гладката черна козина на главата ѝ.

- Ела, Мегън – прошепна нежно. – Очевидно не харесваш този цирк повече, отколкото аз. Няма значение, ще излезем да потичае веднага щом успея да се измъкна оттук.

- Уилям! – припряно се приближи съпругата му. – Жалко е, че не се отнасяш към семейството и приятелите си със същата привързаност, която така щедро пилееш за безценните си кучета – прошепна му яростно. – За Бога, помогни ми да посрещнем гостите. Този ден е специален за Лора и това е най-малкото, което би могъл да направиш за нея.

Той сви рамене.

- Проклетата загуба на време и пари, ако питаш мен. При това дори не става въпрос за сватбено тържество. – Погледът му мрачно обходи претъпканата стая.

- Моля те, опитай се да изглеждаш любезен и приветлив, Уилям. Не искам кой знае какво от теб. – Забелязала в този момент новопристигнали гости, тя се обърна към тях със сияеща усмивка. – О, скъпа лейди Нортхоуп, толкова ми е приятно да ви видя отново. Много мило от ваша страна, че уважихте празненството за годежа на Лора.

През следващите два часа лейди Ротбъри продължи да се усмихва лъчезарно и да приветства новите гости, преди умело да се завърти из салона, за да се увери, че Лизи, Джорджи, Беати и Даяна са представени на всички и най-вече на онези, чиито синове биха били добра партия за тях. С още осем дъщери, които трябваше да устрои сполучливо, тя смяташе, че човек невинаги успява да започне обработването на подходящите хора навреме.

Междувременно лорд Ротбъри бе решил, че му е дошло до гуша. Да води любезни разговори с тълпа хора, които не представляваха за него никакъв интерес, беше като да се подложи на изтезание. Направи знак на иконома:

- Макюън, накарай Мидс да оседлае Мегара и я докарай пред вратата.

- Веднага ли, милорд? – изумен попита мъжът.

- Е, очевидно не става въпрос за утре! Естествено, че искам да пояздя още сега. И кажи на някого да изведе кучетата от колибите. Не виждам защо трябва да провалям следобеда им заради някакви тъпи светски задължения.

- Много добре, милорд. – Макюън беше работил за семейството прекалено дълго, за да е наясно, че никой не можеше да възразява на господаря.

Докато любимата му червеникавокафява кобила бъде доведена, лорд Ротбъри чакаше нетърпеливо на алеята, преоблечен в костюм за езда, неотменно придружаван от лабрадорката Мегън.

- Къде са другите? – извика настойчиво. В същия момент цяла река от кафява, черна, бяла и сива козина се изля през отворената врата. Дванайсет кучета различни породи и размери заподскачаха, лаейки от радост, осъзнали, че ще излязат на разходка с господаря си.

- Добре, добре! Да вървим. – Лошото му настроение се бе изпарило и върху червендалестото му лице сияеше усмивка. Той се настани с лекота върху седлото въпреки тежестта си и се отправи към дивата красота на Бен Ларахан, предвождан от препускащите кучета. Мегара наостри уши и пое в равен галоп. Дъждовните облаци се бяха разпръснали и слънцето огряваше свежо окъпаната планинска зеленина. От време на време златист орел се издигаше в небето, спускаше се внезапно и после се издигаше отново, разперил криле със спираща дъха свобода.

Това беше светът на Уилям Ротбъри и единственото, което му беше необходимо.

*

Рори обви с ръка тънката талия на Лора и я поведе към градината, докато слънцето се снижаваше зад билата на далечните хълмове. И последните гости си бяха тръгнали, така че сега единственият шум идваше от танца на листата под напора на

издигация се над езерото Лох бриз. Лора потръпна, внезапно усетила студа. Вълшебното лято, през което се беше влюбила в Рори, си отиваше и във въздуха се носеше намек за безрадостната меланхолия на зимата. С внезапна болка тя осъзна, че най-щастливият период от живота ѝ е към края си, и свела поглед към украсения с диамант и сапфири годежен пръстен, усети, че всеки момент ще се разхлипа.

- Най-сетне малко спокойствие! – ведро отбеляза Рори. – Какво ще кажеш да се поразходим?

- Възможно ли е да искаш да останеш насаме с мен? – попита Лора с блеснали очи, опитвайки се да вмъкне весела нотка в гласа си.

Изречението му се смекчи, когато я притегли към себе си.

- Скъпа, това е агония. Наистина ли трябва да чакаме цяла година, преди да се оженим?

- Боя се, че е така, любов моя. – Тя вдигна ръка и го погали по бузата. – Мама постави това условие, още преди да се съгласи да се сгодим.

- Не знам как ще изкарам следващите дванадесет месеца без теб.

- Ще ти пиша често – обеща момичето.

- Нищо между нас няма да се промени, нали? – Той се взираше напрегнато в кестенявите ѝ очи.

Лора улови ръката му и я стисна в своите.

- Рори, дори цял век раздяла не би могъл да промени нещо. Обичам те много и копнея да стана твоя съпруга. Вярваш ми, нали? Искане ми се това да беше нашият сватбен ден.

Младият мъж я притисна към себе си страстно и каза с болка:

- Господ ми е свидетел, на мен също.

Лора допря бузата си до неговата.

- Разкажи ми за живота ни, след като се оженим – помоли шепнешком. – Харесва ми да си представям какво ще бъде.

Рори се усмихна.

- Ще се събуждаме сутрин сред уханието на розите, които растат под прозореца на спалнята. Когато времето е хубаво, ще закусваме на терасата, а после може би ще се разходим до овощната градина, за да си откъснем няколко ябълки и сочни черешки. През зимата ще седим пред камината и аз ще ти чета: ...*Нека да седнем на земята и да си разказваме тъжни приказки за мъртви крале...*, а после ще те отведе до огромното легло, точно когато луната се издига над морето. – Той замълча, неспособен да продължи, и зарови лице в тъмната ѝ коса.

- Не съм съвсем сигурна относно мъртвите крале – подметна тя, готова да се засмее. – Никога не съм си падала по „Ричард Втори“.

Рори се разсмя и внезапно появилото се сексуално напрежение помежду им мигом се изпари.

- Може би трябваше да се спра на „Ромео и Жулиета“?

- Много е тъжна.

- Тогава какво ще кажеш за „Сън в лятна нощ“?

- Прекалено ексцентрична.

Той повдигна въпросително вежди.

- „Укротяване на опърничавата“?

Смяха се толкова дълго, че трябваше да потърсят опора един в друг, но смехът им секна така внезапно, както бе започнал. Очите на Лора се напълниха със сълзи, в гласа ѝ се прокрадна болка.

- Искане ми се да не се налагаше да ходиш в Съсекс утре.

- Ще се върна колкото може по-скоро, скъпа. В момента работя върху няколко съдебни дела и старшият ми партньор прояви достатъчно разбиране към честите ми пътувания, за да те виждам. Ако и двамата имаме с какво да се занимаваме, времето ще отлети бързо. Преди да усетим, ще бъдем женени.

Лора обви ръце около врата му.

- О, ще бъде прекрасно! Винаги ще сме заедно и ще си имаме собствен дом!

- И семейство, когато му дойде времето – допълни той, загледан в дълбините на очите ѝ.

Обзелата я страст я прониза като стрела, оставяйки я премаляла, с биешо до пръсване сърце. *Желая го още сега*, каза си мислено, докато се отпускате тежко върху него. Рори зарови лице в извивката на врата ѝ.

- Милото ми момиче – прошепна той. – И аз искам да бъдем заедно не по-малко, отколкото ти.